

- c. „Verlados” jest produktem lokalnym wytwarzanym w Verli, sprzedawanym w restauracji należącej do zakładu w ilości wynoszącej przeciętnie parę setek litrów na rok i możliwym do nabycia w ograniczonej ilości na zamówienie w państwowej spółce dystrybucji napojów alkoholowych w rozumieniu ustawy w sprawie alkoholu;
- d. słowa „Verlados” i „Calvados” mają tylko jedną wspólną sylabę z trzech sylab („dos”), jednak identyczne są ich ostatnie cztery litery („ados”), a więc w sumie połowa ich liter?
3. W przypadku, gdyby nazwa „Verlados” została uznana za przywołanie w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, czy jej użycie może być jednak uzasadnione poprzez jedną z okoliczności wskazanych powyżej lub poprzez inną okoliczność, np. w związku z tym, że przynajmniej fiński konsument nie może odnieść wrażenia, że „Verlados” został wyprodukowany we Francji?

(¹) Dz.U. L 39, s. 16.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-409/14 Marcuccio/Unia Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 lutego 2015 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-77/15 P)

(2015/C 138/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciel: A.V. Placco, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Luigi Marcuccio

Żądania wnoszącego odwołanie

Trybunał Sprawiedliwości UE (TSUE) wnosi o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 9 stycznia 2015 r. wydanego w sprawie T-409/14 Marcuccio/Unia Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie, w jakim na jego mocy zostały odrzucone drugie, trzecie i czwarte żądanie Trybunału, przedstawione we wniosku do Sądu na podstawie art. 114 regulaminu postępowania Sądu;
- uwzględnienie wspomnianych żądań, a zatem:
 - tytułem żądania głównego, wydając orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, odrzucenie wniesionej przez L. Marcuccia skargi o odszkodowanie jako niedopuszczalnej ze względu na to, że została skierowana przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości UE (jako przedstawicielowi Unii);
 - pomocniczo – w razie, gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że okoliczność, iż tamto roszczenie jest skierowane przeciwko TSUE, a nie przeciwko Komisji (jako przedstawicielowi Unii) nie ma wpływu na dopuszczalność roszczenia, ale stałby na stanowisku, że Sąd, orzekając w przedmiocie kwestii wstępnej podniesionej przed nim przez TSUE, powinien był orzec, że Komisja powinna wstąpić w miejsce TSUE w charakterze pozwanego – przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania i wydania orzeczenia w przedmiocie roszczeń odszkodowawczych L. Marcuccia przy uwzględnieniu wywodów prawnych TSUE;
- obciążenie L. Marcuccia kosztami poniesionymi przez TSUE w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W przedmiocie **zarzutu pierwszego odwołania**, opartego na naruszeniu zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej sądami, TSUE podnosi, że ponieważ brak wyraźnych uregulowań w kwestii reprezentowania Unii przed jej sądami w powództwach wytoczonych zgodnie z art. 268 TFUE w celu stwierdzenia odpowiedzialności pozaumownej Unii, zasady takiej reprezentacji powinny zostać wywiedzione z ogólnych zasad regulujących wykonywanie funkcji sądowniczej, w szczególności z zasady prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości oraz z zasady niezawisłości i bezstronności sądu.

TSUE dzieli ten pierwszy zarzut odwołania na dwie części dotyczące, z jednej strony, nieposzanowania zasady prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości i, z drugiej strony, nieposzanowania zasad niezawisłości i bezstronności sądu. W ramach części pierwszej zarzutu pierwszego TSUE zauważa, że wniosek Sądu, zgodnie z którym zadaniem TSUE jest reprezentowanie Unii w odniesieniu do ww. skargi o odszkodowanie opiera się otwarcie na orzecznictwie wypracowanym w wyroku Werhahn Hansamühle/Rada i Komisja (od 63/72 do 69/72, EU:C:1973:121, zwanym dalej „wyrokiem Werhahn i in.”). Podejście przyjęte w tej linii orzeczniczej jest takie, że gdy Wspólnota (a obecnie Unia) jest wezwana do odpowiedzialności za akty prawne wydane przez jedną z jej instytucji, to przed sądami Unii powinna ją reprezentować instytucja (lub instytucje), której można przypisać zdarzenie powodujące powstanie odpowiedzialności. Jednakże TSUE utrzymuje, że podejście to nie powinno być stosowane w niniejszej sprawie, ponieważ z wielu względów, skutek tego podejścia jest w rzeczywistości sprzeczny z interesem prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości, który, jak wynika z wyroku Werhahn i in. stanowi rację bytu tego podejścia. W tym kontekście TSUE podnosi również, incydentalnie, nienależyte uwzględnienie zakresu stosowania art. 317 akapit pierwszy TFUE oraz art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾, zgodnie z którym Sąd musiałby przyjąć zasadę, że odszkodowanie, takie jak żądane w niniejszej sprawie, powinno być przypisane do sekcji budżetu Unii odnoszącej się do Komisji.

W drugiej części zarzutu pierwszego odwołania TSUE twierdzi, powołując się na wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie Mihalkov p. Bułgaria (sprawa nr 67719/01), że Sąd, orzekając, iż TSUE powinien reprezentować Unię w ramach skargi o odszkodowanie L. Marcuccia, naruszył wymogi niezawisłości i obiektywnej bezstronności sądu. Ponieważ, z jednej strony, zdarzenie powodujące powstanie domniemanej odpowiedzialności wystąpiło w ramach wykonywania jego funkcji sądowych przez skład orzekający a z drugiej strony, skład orzekający, który miał wydać rozstrzygnięcie w tej sprawie: i) należy do tej samej instytucji sądowej (Sąd), do której należy skład orzekający, któremu przypisuje się odpowiedzialność za zdarzenie powodujące powstanie odpowiedzialności oraz ii) stanowi integralną część pozwanego w tej samej sprawie (TSUE), z którym sędziowie tego składu są zawodowo związani, powyższe wymogi byłyby niespełnione, szczególnie w wypadku, w którym, jak uznał Sąd, odszkodowanie, takie jak żądane w niniejszej sprawie, powinno być wypłacone z budżetu odnoszącego się do TSUE.

TSUE utrzymuje dalej w zarzucie drugim, że zaskarżone postanowienie jest obarczone wadą, ponieważ narusza obowiązek podania uzasadnienia w związku z tym, że nie odiera w sposób konkretny argumentu, który TSUE wysuwał przed Sądem i który został oparty na zakresie szeregu orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości – w tym na wyrokach Groupe Gascogne/Komisja (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Gascogne Sack/Komisja (C-40/12 P, EU:C:2013:768) i Kendrion/Komisja (C-50/12 P, EU:C:2013:771) .

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias
(Grecja) w dniu 20 lutego 2015 r. – Kapnoviomichania Karelia AE/Ypourgos Oikonomikon**

(Sprawa C-81/15)

(2015/C 138/56)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kapnoviomichania Karelia AE

Strona pozwana: Ypourgos Oikonomikon